

LAUDATIO

**în onoarea Domnului Academician NICOLAE DABIJA,
cu ocazia acordării titlului de
DOCTOR HONORIS CAUSA al Universității din Oradea**

Este o tradiție ca Senatul Universității din Oradea să onoreze personalități marcante, care s-au impus în spațiul public prin realizări de excepție. În spiritul acestei tradiții, Universitatea din Oradea, la propunerea Departamentului de Științe Politice și Științele Comunicării, Programul de Studii Jurnalism, din cadrul Facultății de Istorie, Relații Internaționale, Științe Politice și Științele Comunicării, este onorată să vă acorde astăzi titlul de Doctor Honoris Causa, distinse Domnule Academician Nicolae Dabija, în semn de recunoaștere a excelenței în creația literară și jurnalism, în promovarea valorilor spiritualității românești și angajarea responsabilă în păstrarea identității de neam.

Trei sunt pilonii prin care nădăjduim să ilustrăm anvergura personalității poetului, prozatorului, publicistului, omului politic Nicolae Dabija: **CREAȚIE, CREDINȚĂ și CURAJ**. Sunt repere definitorii pentru itinerarul său biografic, de la venirea pe lume în 15 iulie 1948, în satul Codreni, raionul Căinari din Republica Moldova, până la borna celor aproape șapte decenii de viață.

POETUL. Nicolae Dabija a cucerit mai întâi spațiul literar ca poet. La un deceniu după ce ziarul „Tinerimea Moldovei” îi publica un grupaj de poezii, pe când încă era elev la Liceul din orașul Cimișlia, Nicolae Dabija avea să debuteze editorial, în 1975, cu volumul „Ochiul al treilea”, distins cu Premiul Tineretului din Republica Sovietică Socialistă Moldovenească. Un volum de referință, emblematic pentru schimbarea de paradigmă în discursul poetic de dincolo de Prut, volum care, în lumea criticii literare, va împrumuta numele său generației „șaptezeciste” de scriitori, una prin excelență poetică, din Basarabia veacului trecut.

În cele mai bine de patru decenii care au trecut de la debutul său editorial, Nicolae Dabija a publicat zeci de cărți de poezie, selecții reprezentative și consistente din creația sa lirică

fiind traduse în engleză, franceză, italiană, rusă, spaniolă, portugheză, sârbă, bulgară, ucraineană, macedoneană, turcă, persană ș.a., volume care au văzut lumina tiparului la edituri din SUA, Italia, Franța, Brazilia, Rusia, Ucraina, Macedonia, Bulgaria, Serbia, Turcia etc.

Opera sa poetică a fost răsplătită cu numeroase premii, panoplie din care amintim: Premiul de Stat al Republicii Moldova în domeniul literaturii și artei (1988), Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova (1993), Premiul „Mihai Eminescu” al Academiei Române (1995), Marele Premiu al Festivalului Internațional de Poezie de la Uzdin (Serbia, 2006), Premiul „Opera Omnia” al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova (2008), Premiul Național al Republicii Moldova pentru întreaga activitate literară (2011), Marele Premiu al Festivalului Internațional de Poezie de la Trieste (Italia) și Premiul „Giacomo Leopardi” (Italia, 2015), Premiul „Sceptrul Poeziei” al Festivalului Internațional de Poezie de la Struga (Macedonia, 2015), instituit pentru „cel mai important scriitor din străinătate”.

Lirica lui Nicolae Dabija se bucură de o largă circulație și o bună receptare în România. Titlurile editate sau reeditate la București, Iași, Timișoara, Galați, Ploiești, Râmnicu Sărat, Botoșani, Târgoviște depun mărturie: „Aripă sub cămașă” (Editura Junimea, Iași, 1991), „Lacrima care vede” (Junimea, Iași, 1994); antologia „Oul de piatră”, tipărită în colecția „poeți români contemporani” (Editura Eminescu, București, 1995), „Fotograful de fulgere”, în colecția „Biblioteca pentru toți”, volum prefăcut de Eugen Simion (Editura Minerva, București, 1998), „Între dragoste și moarte” și „Poezia, bucuroasă tristețe” (ambele apărute la Editura Helicon din Timișoara, în 1998), „Tăceri asurzitoare” (Edit Pres, Galați, 1999), „Fulger înrourat” (Ploiești, 2005), „Maraton printre gloanțe” (Râmnicu Sărat, 2008), „101 Poeme” (București, 2009), „Privighetori împăiate” (Junimea, Iași, 2009), „Poeme pentru totdeauna” (Iași, 2011), antologie de poezie „Târgoviște, Chișinău, Sankt Petersburg” (Târgoviște, 2012), „Tăceri tălmăcite-n cuvinte” (Botoșani, 2014).

În planul receptării critice, o seamă de cărți, studii, articole semnate de Eugen Simion, Alex Ștefănescu, Adrian Dinu Rachieru, Alexandru Cistelean, Constantin Ciopraga, Mihai Cimpoi, Theodor Codreanu, Dumitru Micu, Ion Rotaru, Mihail Dolgan și alții însumează notabile referințe critice care conturează metamorfozele și valențele discursului poetic, notele particulare ale creației sale lirice, codul estetic și etic asumat.

În 1999, președintele României i-a conferit lui Nicolae Dabija Ordinul „Steaua României” în grad de comandor „pentru remarcabila sa operă poetică și pentru implicarea sa în redeşeptarea spiritualității românești”.

Pentru Nicolae Dabija, poezia este o formă de existență, de angajare și speranță. Un critic și un istoric literar de talia lui Eugen Simion deslușește în reliefurile creației sale lirice „un elegiac împătimit, un melancolic luminos, deloc resemnat, cu o mare disponibilitate retorică”, „un poet adevărat, substanțial”, care „la nevoie, schimbă elegia în pamflet politic”, fără să trădeze limbajul autentic al poeziei.

Resimțind imperativ stafiile ideologizante ale epocii, suferințele unei istorii nedrepte, Nicolae Dabija „a transformat poemul într-o armă a renașterii naționale”. El este de o vreme un tribun vorbind „și-n numele acelor generații / ce cu călușu-n gură s-au născut”, fibra cea mai profundă a liricii sale asumându-și angajarea în „peisajul moral al istoriei”, cum ar spune Ștefan Augustin Doinaș, investitura combativă, misionară, modulația profetică.

Nicolae Dabija este și un traducător de certă valoare. În 2015, Guvernul Statelor Unite ale Americii l-a decorat cu „Medalia Libertății” pentru antologia „Flori alese din poezia americană”, selecția și traducerea aparținând lui Nicolae Dabija.

PROZATORUL. Nicolae Dabija nu este doar un remarcabil poet, ci și un prozator de succes. Romanul „Tema pentru acasă”, publicat în 2009, și volumul de nuvele „Nu vă îndrăgostiți primăvara!”, apărut în 2013, dau cu prisosință măsura talentului său și în această arie a creației.

Romanul „Tema pentru acasă” a cunoscut nu mai puțin de șapte ediții, fiind socotit „cartea de proză a unui scriitor contemporan cu cel mai mare tiraj din tot spațiul românesc”. Este un bestseller cu peste 50000 de exemplare vândute și peste 500000 de împrumuturi în biblioteci, fiind „cea mai citită carte din ultimii 40 de ani” în Republica Moldova.

Este o carte despre condiția umană și sistemul concentraționar, despre drama deportaților basarabeni, o carte despre suferință, dragoste, credință, viață și moarte. O carte care te provoacă să meditezi asupra a ceea ce este un destin.

Profesorul Mihai Ulmu este arestat în timpul lecției de limba română pentru că a schimbat portretul lui Stalin cu cel al lui Eminescu în sala de clasă, gest pentru care ajunge să fie catalogat „dușman al poporului”. Înainte să-și încheie lecția, profesorul lasă elevilor săi drept temă pentru acasă o întrebare: „A fi om în viață este o artă sau un destin?” Răspunsul îl află

peste 13 ani de calvar în lagărele Siberiei, reîntâlnindu-se cu foștii săi elevi. Este tragedia unor oameni umiliți de un sistem totalitar pentru simplul fapt că gândeau altfel. Critica de specialitate evidențiază cu legitimitate că memoria nu mai este doar un instrument de (re)cunoaștere a trecutului, ci devine un mecanism de recuperare a acestuia.

Tradus în franceză, germană, engleză, rusă, chineză, bulgară, italiană, macedoneană, romanul „Temă pentru acasă” i-a adus autorului binemeritați lauri la saloanele internaționale de carte.

Cu nuvelistica, Nicolae Dabija se întoarce în spațiul arhetipal al copilăriei sale. Scrise „cu grație și cu gravitate”, cum notează academicianul Mihai Cimpoi, nuvelele lui Nicolae Dabija dobândesc relief și sensuri sporite prin recuzita mitologică și biblică, prin inserția alegoriei și parabolei.

ISTORICUL LITERAR. O ipostază mai puțin cunoscută a scriitorului Nicolae Dabija este aceea de istoric literar. În 1983, editează volumul de eseuri „Pe urmele lui Orfeu”, care valorifică documente și date istorice adunate din arhive din Moscova, Kiev, Lvov, Harkov ș.a. Este „un veritabil manifest împotriva uitării”, o pledoarie pentru venerarea memoriei unor ilustre figuri de cărturari, a unor evenimente cu semnificații aparte din istoria neamului nostru. Nicolae Dabija calcă pe urmele lui Petru Movilă, Nicolae Milescu, Dimitrie Cantemir, Varlaam, Miron Costin, Mihai Eminescu, Gheorghe Asachi, Alexei Mateevici, Constantin Stamati. Cenzura califică lucrarea drept „nocivă”, motivând că ar fi una despre „popi” și „feudali”. Cartea ajunge să fie salvată în ultimul moment de către președintele de atunci al Uniunii Scriitorilor, Pavel Boțiu, care o și prefățează.

Un adevărat eveniment cultural avea să-l constituie apariția, în 1987, a „Antologiei poeziei vechi moldovenești”, carte în care Nicolae Dabija scoate la lumină circa 40 de texte inedite din secolele XV-XVII, traduse din slavonă, greacă, polonă, latină, bulgară, rusă, ucraineană, identificate în arhivele din Rusia, Ucraina, Polonia etc.

CARTE ȘI MANUALE PENTRU COPII. Scriitorul Nicolae Dabija și-a făcut din literatura pentru copii un veritabil program de creație. În 1980, publică „Povești de când Păsărel era mic”, iar opt ani mai târziu – „Alte povești de când Păsărel era mic”, titluri pentru care, în 1988, alături de alte creații de referință, i se decernează Premiul de Stat al Republicii Moldova în domeniul literaturii și artei. Alte două cărți – „Bondari cu motor” (2004) și „Bătălia de la Nuiua unde mi-am pierdut luleaua” (2011) – întregesc oferta pentru micii cititori. În 2013, la

Salonul Internațional de carte pentru Copii și Tineret de la Chișinău, volumului de nuvele „Nu vă îndrăgostiți primăvara!” i se acordă Premiul „Cartea anului” și Premiul „Cea mai citită carte a anului”.

Numele lui Nicolae Dabija este indisolubil legat de elaborarea unor manuale școlare de „Limba și literatura română” pentru ciclul gimnazial. Împreună cu Aurelian Silvestru, colegul său din facultate, prieten statornic în timp, editează un ciclu de manuale de istorie pentru clasele I-IV, „Daciada”, traduse în rusește.

După obtuzitățile și încorsetările dogmatice privind studiul istoriei, Nicolae Dabija a fost preocupat de recuplarea discursului la valorile istoriei neamului românesc. În 1992, publică eseul „Domnia lui Ștefan cel Mare” și culegerea de povestiri istorice „Nasc și la Moldova oameni”, această din urmă lucrare fiind distinsă cu premiul „Ion Creangă” pentru cea mai bună carte a anului destinată copiilor. În 2002, sub semnătura lui Nicolae Dabija apare volumul „În căutarea identității. Istoria neamului românesc din Basarabia povestită pentru elevi”, care cunoaște mai multe ediții, într-un tiraj total de 100000 de exemplare, lucrare onorată cu Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova.

Ilustrul cărturar pe care-l omagiem astăzi, la Oradea, este și fondator al Festivalului de Poezie Patriotică pentru elevi și studenți de la Chișinău.

PUBLICISTUL DE REFERINȚĂ. „Ziaristica este, poate, una dintre cele mai frumoase meserii, iar pentru mine profesia de ziarist și de scriitor se identifică cu săptămânalul «Literatura și Arta»”, declara Nicolae Dabija cu ceva vreme în urmă într-un interviu.

Jurnalismul l-a fascinat încă de când era elev. Mai apoi, în 1966, avea să fie admis la Facultatea de Ziaristică a Universității de Stat din Moldova. În anul III a fost exmatriculat „pentru activitate anticomunistă și antisovietică”. Naționalismul de care era învinovățit împreună cu alți colegi se rezuma la lecturarea și recitarea unor creații din opera marilor poeți români și la conspectarea cu grafie latină. Reînmatriculat după un an, în 1970, la Facultatea de Filologie, avea să se consacre studiului aprofundat al literaturii și limbii române.

După absolvire, a ajuns corespondent la Redacția „Tineret” a Televiziunii din Chișinău. În 1975, activează la revista „Nistru”, publicație a Uniunii Scriitorilor, în calitate de șef al Secției „Poezie și Critică”. În 1977, anul „Chartei '77”, tânărul Nicolae Dabija inițiază și conduce cenaclul „Dialog”, o mișcare nonconformistă și dizidentă a tinerilor condeieri. În 1984,

contribuie la înființarea revistei „Orizontul”, devenită ulterior „Columna”, care se dorea o revistă a tinerilor scriitori, Nicolae Dabija fiind primul redactor-șef al acesteia.

În mai 1986, Congresul al VII-lea al Uniunii Scriitorilor din Moldova îl alege pe poetul Nicolae Dabija redactor-șef al săptămânalului „Literatura și Arta”, care va deveni în curând principalul artizan al schimbărilor din republică, simbol al mișcării de democratizare și desovietizare a societății. În 1990 ajunge la un tiraj de 260000 de exemplare, fiind socotită „publicația literară cu cel mai mare tiraj din Europa”. Cotidianul francez „Le Figaro” nota, sub semnătura lui Victor Loupan, că „Literatura și Arta” a jucat în Revoluția de Renaștere Națională a Basarabiei același rol pe care l-a jucat Televiziunea Română în cadrul Revoluției din decembrie 1989”, Succesele răsunătoare ale revistei din Chișinău provoacă un adevărat război psihologic între redacție și Comitetul Central al Partidului Comunist al Republicii Sovietice Socialiste Moldovenești, care face tentative disperate s-o tempereze, să-i pună la punct curajul, iar în ultimă instanță s-o interzică.

Nicolae Dabija conduce cu fermitate și echilibru de trei decenii revista „Literatura și Arta”. Academicianul Mihai Cimpoi, proeminentul critic și istoric literar, consemnează că „«Literatura și Arta» se citește de la editorialele lui Nicolae Dabija, care sunt adevărate exerciții de înviorare a spiritului în diminețile de joi”.

În anii 1995, 1996, 1997, publicistul Nicolae Dabija este declarat „Cel mai bun jurnalist al anului”, titlu conferit de Clubul de presă de la Chișinău.

Din 1997 încoace, lui Nicolae Dabija i-au apărut nu mai puțin de 18 volume de publicistică în România, două treimi din acestea la Editura „Scrisul Românesc” din Craiova, iar celelalte la edituri din Bacău, Iași, Ploiești și Râmnicu Sărat.

Simpla menționare a titlurilor sugerează cuprinzător tematica dominantă: „Libertatea are chipul lui Dumnezeu” (1997), „Icoană spartă, Basarabia” (1998), „Harta noastră care sângerează” (1999), „La est de vest” și „Vai de capul nostru!” (2001), „Însemnări de pe front” (2002), „Râul în căutarea mării” (2003), „Basarabia, țara de la răspântii” (2004), „Bezna vine de la răsărit” (2005), „Paznic pe înălțimi” (2007), „Deșărați” (2008), „Mesaje pentru supraviețuitori” și „Hoții de speranțe” (2009), „Tema de după Tema pentru acasă” (2011), „Făclia credinței” și „Prutul are două maluri” (2012), „Mesaj de unire” și „Umbra sârmei ghimpate” (2013).

Niciodată savante în sens prețios și nici didactice în sens restrâns, editorialele lui Nicolae Dabija din „Literatura și Arta” au în bună măsură un sens recuperator, o miză mai mare decât cea explicită, îndemnând la implicare și atitudine, oferind o perspectivă de a înțelege pulsul societății, situarea în context a problemei în cauză.

La acestea se pot lesne adăuga studiile „De ce limba noastră e română” (2007) și „Moldova de peste Nistru – vechi pământ românesc”, apărut în două ediții, cu un tiraj de 400000 de exemplare, fiind tradus și în limba rusă. De menționat că, în perioada conflictului din 1992 din Transnistria, cărțile scriitorului Nicolae Dabija au fost adunate din biblioteci și librării de către elementele separatiste pro-ruse și arse public, iar abonații publicației „Literatura și Arta” au ajuns să fie persecutați, unii chiar mobilizați pe front să lupte contra forțelor republicane.

Prin publicistica sa, Nicolae Dabija împlinește o adevărată și subtilă operă de „pedagogie națională”, de educare a tinerei generații, de cultivare a sentimentului unionist.

Și încă un amănunt semnificativ privind această dimensiune a personalității oaspetelui nostru: Domnia Sa este și un iubit profesor de jurnalism în învățământul superior din Chișinău.

SUB ZODIA CREDINȚEI. Pentru academicianul Nicolae Dabija credința este sâmburele de lumină. Familia este cea care i-a sădit sufletul în credința neamului. Credința și faptele bune sunt roadele harului în om, obișnuia să-i spună mereu mama sa. De la bunica sa, Ana Caragea, și mai ales de la fratele mamei sale, Serafim Dabija, stareț al Mănăstirii Zloți, și de la verișorul mamei, părintele Nicodim Onu, a deprins mai profund trebuința căutării credinței mântuitoare și împlinirea ei prin lucrarea faptelor.

Drama celor doi preacucernici părinți l-a marcat profund pe tânărul Nicolae Dabija. Starețul Serafim Dabija și preotul Nicodim Onu au fost arestați în 1947 de către organele NKVD și condamnați, în cadrul aceluiași proces, la ani grei de temniță, pentru „activitate antisovietică”. Arhimandritului Serafim Dabija i se imputa grava „crimă” de „a fi zidit o mănăstire în scopuri antisovietice”. Acuza adusă părintelui Nicodim Onu era aceea că a întâmpinat cu pâine și sare, în iulie 1941, trupele române care au intrat în Satu Nou, unde era paroh. Vremurile satanice ale totalitarismului roșu i-au întărit și mai mult credința în adevăr scriitorului Nicolae Dabija.

În opera sa, credința și cultura se află într-o relație de comuniune. Cultura oferă sol fertil credinței, iar credința face să rodească luminos creația, misterul ei.

Sunt pilduitoare curajul și patosul angajării civice ale distinsului nostru oaspete pentru revenirea la grafia latină și limba română, limba în care îl chemăm și mărim pe Dumnezeu în rugăciune.

În 1993, Nicolae Dabija avea să fie ales, la recomandarea vrednicilor de aducere aminte mitropoliți Nestor al Olteniei și Antonie al Ardealului, membru de onoare al Comisiei de Istorie Bisericească din România.

În 2006, Nicolae Dabija participa la Conferința Internațională „Știință și Credință”, la invitația Papei Benedict al XVI-lea la Vatican.

Jertfa înaintașilor săi este pentru academicianul Nicolae Dabija un fecund imbold. Cu banii ce i-au revenit din premiile obținute în ultimii ani și onorariile pentru volumele apărute sprijină rezidirea Mănăstirii Zloți, ctitorită de rudele sale și rasă de pe fața pământului de bolșevici. Totodată, donează așezământului monahal colecția sa de icoane – 18 piese din secolele XVII-XIX – considerată de specialiști una dintre cele mai valoroase din Basarabia.

În 2013, Nicolae Dabija ne dăruiește o carte specială „Drumul spre Biserică. Rânduri și gânduri creștine”, pătrunsă de vibrația conștiinței sale religioase, de cunoașterea temeinică a preceptelor, tradițiilor și valorilor Bisericii Ortodoxe Române. „Doar credința și dragostea întru Hristos m-au înțeleptit și înarmat cu răbdare în timpurile în care mi-a fost dat să trăiesc”, notează cu smerenie autorul.

OM AL CETĂȚII. Academicianul Nicolae Dabija nu este o conștiință elitistă, în disjunctie cu masele. Domnia Sa este unul dintre însuflețitorii Mișcării de Eliberare Națională din Republica Moldova. În 1988, este ales membru al Comisiei Interdepartamentale pentru problemele limbii, care pune în discuție revenirea la alfabetul latin și necesitatea legalizării limbii române ca limbă de stat în Republica Moldova. Face parte din Grupul de Inițiativă care, la 3 iunie 1988, creează Frontul Popular din Moldova. Manifestările literare la care participă scriitorul în acea perioadă se transformă în mitinguri de protest contra regimului totalitar sovietic. Cântecul „Cât trăim pe-acest pământ”, pe versurile lui Nicolae Dabija în aranjamentul muzical semnat de Tudor Chiriac, devine imn al Mișcării de Eliberare Națională, fiind cântat de cei aproape un milion de participanți la Marea Adunare Națională din 27 august 1989, veniți la Chișinău să-și ceară dreptul la Limba Română, Alfabet Latin și Libertate.

Este ales deputat al poporului din URSS în ultimul for ex-unional (1989-1991), la primele alegeri parțial libere inițiate de Mihail Gorbaciov, de la a cărui tribună luptă pentru

democratizarea și desovietizarea societății. Este membru al Comisiei pentru Drepturile Omului, pledând pentru aplicarea necondiționată a Legii Universale a Drepturilor Omului în URSS. În memoriile sale, Gorbaciov se referă cu admirație la activitatea lui Nicolae Dabija în Parlamentul URSS.

La 7 noiembrie 1989, se numără între cei care au oprit tancurile ca acestea să nu desfășoare, în centrul Chișinăului, o paradă militară dedicată revoluției bolșevice din Rusia. La 10 noiembrie 1989 va participa împreună cu miile de protestatari la asaltul Ministerului de Interne, în semn de protest față de arestările a sute de tineri.

În 1990, scriitorul Nicolae Dabija este ales deputat în Parlamentul Republicii Moldova, unde s-a dovedit a fi o voce distinctă pentru ieșirea țării din imperiul sovietic, pentru democratizarea societății.

În același an (1990) este ales președinte al Societății nonguvernamentale „Limba noastră cea română”. La 13 martie 1990 această organizație transmite Președintelui țării, Guvernului și Parlamentului Republicii Moldova o scrisoare prin care solicită imperativ ca instituțiile statului, învățământul, știința să treacă de la „limba moldovenească” la limba română, de la „Istoria URSS” la Istoria Românilor, de la etnonimul „moldovean” la cel de „român”. În opinia multor adversari, această scrisoare semnată de Nicolae Dabija, președintele Societății „Limba Noastră cea Română”, a însemnat „începutul românizării învățământului în Republica Moldova”.

În 2005, academicianul Nicolae Dabija este desemnat președinte al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova, la care au aderat peste 150 de organizații culturale, uniuni de creație, asociații neguvernamentale. La 1 iulie 2008, Forul avea peste 200000 de membri, fiind organizația nonguvernamentală cu cea mai largă aderență din republică. Dintre activitățile Forului Democrat al Românilor menționăm depunerea Cererii de Aderare a Republicii Moldova la Uniunea Europeană, la 26 decembrie 2006, din partea societății civile, însoțită de peste 200000 de semnături.

În 2016, domnul academician Nicolae Dabija este ales președinte al „Sfatului Țării – 2”, asociație nonguvernamentală al cărei obiectiv este unificarea națiunii române.

ÎN AGORA ACADEMICĂ. Pentru meritele sale incontestabile în dezvoltarea creației literare și promovarea valorilor românești, pentru râvna cu care a militat pentru revenirea la alfabetul latin și legalizarea limbii române ca limbă de stat în Republica Moldova, Nicolae

Dabija a fost ales în 2003 membru de onoare al Academiei Române. Din 2012, Domnia Sa este membru corespondent al Academiei de Științe a Republicii Moldova.

Academicianului Nicolae Dabija i-a fost conferit titlul de Doctor Honoris Causa de către Universitatea Tehnică din Republica Moldova și Universitatea de Studii Politice și Economice Europene „Constantin Stere” din Chișinău. Totodată, este membru de onoare al comunității academice de la Universitatea „George Bacovia” din Bacău.

Domnia Sa are o relație specială cu Bihorul și Oradea, cu Universitatea noastră, grație în primul rând colaborării statornice și fecunde cu Filiala Bihor a Uniunii „Vatra Românească” și Direcția Județeană pentru Cultură Bihor. În cele cinci-șase descinderi din ultimii ani s-a învrednicit să vină însoțit de alte personalități de primă mărime de dincolo de Prut: academicianul Mihai Cimpoi, scriitorul Aurelian Silvestru ș.a., fiind sufletul unor manifestări culturale de rezonanță. De fiecare dată a găsit răgaz să treacă pe la Universitate, să conferențieze în această Aulă, să se întâlnească cu studenți, cu confrăți din breasla scriitorilor. De astă dată, a venit însoțit de rectorul Universității de Studii Politice și Economice Europene „Constantin Stere” din Chișinău, prilej de stabilire a noi contacte.

Pentru toate acestea, vă asigurăm, Domnule Academician, de prețuirea, admirația și gratitudinea noastră, de faptul că acordarea, pe deplin meritată, a titlului de Doctor Honoris Causa reprezintă o sărbătoare pentru comunitatea academică a Universității din Oradea.

Vivat, Crescat, Floreat!

În numele Comisiei de redactare

Oradea,
18 noiembrie 2016

Prof.univ.dr. **IOAN HORGA**,
Decanul Facultății de Istorie, Relații Internaționale,
Științe Politice și Științele Comunicării